

VARGAVÁROS

BÁR MARADTUNK...

Helytállás, tisztesség, becsület! vagy: őszinteség, becsületesség, helytállás!, nincs itt valami rendben, morgolódik, hümmög, olvassa a vastag betűket, a kövérített betűs címet, majd a főcímet, lapozna is tovább, mint ki hirtelen hidegrázást kapott, megégette kezét, lábát, valamijét, fordítana a következő oldalra, de belekap a szeme ide-oda, emmábeszéd!, dörzsöli a hátát a hátsó udvar kapulábanak, és a fabudi ajtaján is jól megdöröszöli, meghúzogátja függőlegesen is azt a fránya gerincet, lapockát, ami úgy elkezd viszketni

ilyenkor, mint a rég cseszetlen menyecske eleje, vagy inkább utaja, me' hogy ide figyeljsze', anyád, kiált oda az asszonynak a nyári konyha felé, aki a hétvégi tyúkhúslevesbe valóról tépdési aggodalmasan a *tulut*, hogy mik vannak, hogy hogy es kellett vón' nekünk is/es nevelni a kölykököt, s hogy kellett volna élnünk, hogy most ne így álljunk, hogy ne ide jussunk, ahová jutottunk, helytállással, tisztességgel, becsülettel, mint ez az előljárónk, hogyaszongya, és olvassa: a példamutató életről,

az éjt nappá tevő, odaadó munkáról, nekik nem azzal kezdődik a napjuk, hogy rögtön ébredés után beakasztanak egy jó pohár szilvapálinkát, vagy köményest inkább, me' szilvapálinkából kicsi van, ezeknél azzal kezdődik, hogy szépen kiöltöznek, mint ez a mi valahol az elején, de nem épp legelől levő nagyfontosságú emberünk itt az újságban, már rögtön reggeliben fehéringbe-nyakkendőbe rántja

magát, talán még vécézés előtt, vagy a vécén ülve
fejben kikérdezi a leckét a gyerekeitől, aztán a jól

végzett munka örömeivel csukja be aznapra a kultúrát,
csukja le a vécétetőt, majd felkölti őket, és ki is kérdezi,
ezeknek az új nemzedékeknek még álmikban/álmukban
es/is tudniuk kell válaszolni az új kor követelményeire,
majd miután megreggeliztette aprócska családját,
a naccsásasszonyt is felébreszti egy halovány hajnali,
de csak leheletnyi puszival, pusszantással, mert a
kitudjavalahányadikfontosságúemberasorban feleségek
szája is, háááát, no, mü/mi ilyenkor csak, ugye, felkelünk,
és kész, csók se kell *nékünk*, hogy így mongyuk, népiessen,

ahogy elvárják azt tőlünk/töllünk, a köményes pedig jól
kitakaricsa a legeldugottabb zugokat is/es az emberből,
miközben ezek a városi valahányadik első emberek ügyesen
be/béimádkozzák a hátsó ülésre a rettenetesen jól nevelt
gyermekeiket, a jövő zálogait a hivatali dácsialogánnyukba,
azért ebbe, és nem a nagy fekete merdzsóba, mert ma terepre
kell menniük, a nép közé, s hogy azok is lássák, hogy közülük
valók ők is/es, s indulás az iskola felé, no és előtte, figyelsz?,
előtte még, itt írja, ehejt, a gyermekek programja: fél hét
előtt öt perccel zoknihúzás, fél hétkor nadrág, ing stb.,

fél hét után öt perccel fog- és arcmosás, háromnegyed héttől
fél nyolcig felöltözve várakozás az apukára, aki még a
fürdőben rendezkedik, majd a nép előtt elmondandó
beszédét gyakorolja a nagyszobában, a tükör előtt,
aztán a napi műsor következik: iskola kettőig/háromig,
közben ebéd az suliban, fél négytől húsz perc sport,
négytől balett, fél öttől gitáróra, öttől népitánc, hattól
egy kis lazítás, hat óra tíz perctől angolóra, héttől német-
óra, fél nyolctól karitatív tevékenység valamelyik
szeretetszolgálatnál, nyolctól hazaszállítás a hátsó

képernyő: számítógép vagy tévé, utána fél óra
együtt-a-család-megint-program, aztán tanulás,
amiben persze teljesen önállóak, amikor szükségük
van segítségre, akkor szólnak; meseolvasás ezután,
amikor kimondottan csakis a szülők olvasnak fel a
gyerekeiknek, aztán lefekvés, elteszik magukat/magikat
holnapra, s másnap reggel megint előlről, valahogy így
kellett volna nekünk is/es csinálni, anyád, így kellett

vón' csináljuk, hogy ne oda jussunk, ahová, hogy...
ne bánjuk meg soha, hogy valaha erre a világra...